

Insolvenční návrh

Požadavek, aby měl dlužník více věřitelů, je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona splněn, má-li vůči dlužníku vedle insolvenčního navrhovatele pohledávku po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti i nejméně jeden další věřitel. Nejde-li o případ uvedený v § 143 odst. 2 věte druhé insolvenčního zákona, nebrání závěru, že insolvenční návrh obsahuje tvrzení, že dlužník má více věřitelů s pohledávkami po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti okolnost, že insolvenční navrhovatel a jeden další věřitel jsou každý majitelem části původně jediné pohledávky (k jejímuž rozdělení došlo postoupením části pohledávky).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 52/2011, ze dne 31.1.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka Č., a. s., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. J. C., advokátem, se sídlem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 91 INS 4684/2011, o insolvenčním návrhu věřitele JUDr. V. B., bytem v Ú. n. L., o dovolání insolvenčního navrhovatele proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. května 2011, č. j. MSPH 91 INS 4684/2011, 2 VSPH 536/2011-A-24, tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. května 2011, č. j. MSPH 91 INS 4684/2011, 2 VSPH 536/2011-A-24 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. března 2011, č. j. MSPH 91 INS 4684/2011-A-7, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 23. března 2011, č. j. MSPH 91 INS 4684/2011-A-7, odmítl Městský soud v Praze (dále též jen „insolvenční soud“) insolvenční návrh, jímž se věřitel JUDr. V. B. domáhal zjištění úpadku dlužníka Č., a. s. (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Insolvenční soud - vycházející z ustanovení § 3 odst. 1 až 3, § 103 odst. 1 až 3 a § 128 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - dospěl k závěru, že zahájení insolvenčního řízení, zejména k návrhu věřitele, je natolik závažným zásahem do práv dlužníka, že insolvenční návrh musí být z hlediska jeho zákonných náležitostí perfektní, a má-li jít o úpadek ve smyslu ustanovení § 3 insolvenčního zákona, je nezbytné, aby navrhovatel vedle charakteristiky vlastní splatné pohledávky proti dlužníkovi v návrhu uvedl nejen konkrétní údaje o pluralitě věřitelů dlužníka, nýbrž i o tom, že dlužník své splatné závazky nehradí po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a údaje, z nichž plyne, že dlužník není schopen tyto závazky plnit.

Poté uzavřel, že v posuzovaném případě insolvenční navrhovatel těmto požadavkům nevyhověl, když dostatečným způsobem nevyklíčil (v insolvenčním návrhu) rozhodující skutečnosti osvědčující úpadek dlužníka.

Podle insolvenčního soudu insolvenční navrhovatel sice uvedl dalšího věřitele dlužníka, ale neuvedl nic, z čeho by vyplynulo, že dlužník po stanovenou dobu není k úhradě svých splatných závazků, a to nejen vůči navrhovateli, schopen. Věřitel má přitom povinnost uvést v návrhu, jímž odůvodňuje úpadek dlužníka ve smyslu § 3 odst. 1 insolvenčního zákona, též konkrétní okolnosti, z nichž je za předpokladu, že jejich pravdivost bude osvědčena, zřejmé, že dlužník není po delší dobu své splatné závazky „schopen“ uhradit. K tomuto závěru (pokračoval insolvenční soud) však bez dalšího nevedou tvrzení, z nichž sice lze dovodit pluralitu dlužníkových věřitelů, nicméně uváděné okolnosti

nevyovídají nic o tom, zda dlužník své splatné závazky plnit může.

Úsudek o dlužníkově platební neschopnosti lze „nabýt“ pouze za situace, je-li insolvenčním navrhovatelem tvrzeno a následně osvědčeno například dlužníkově zastavení plateb či neschopnost plnit závazky, a to i vůči dalším věřitelům, po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti. Potud insolvenční soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 257/2002 (jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. května 2004, uveřejněné pod číslem 53/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále též jen „R 53/2005“/, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu)

Pouhé označení dvou věřitelů dlužníka, navíc prakticky s jednou pohledávkou, jejíž část byla navrhovatelé postoupena a která je nadto předmětem soudního sporu, je pro posouzení úpadku dlužníka zcela nepostačující. Z tvrzení navrhovatele obsažených v jeho insolvenčním návrhu nemůže insolvenční soud zodpovědně posoudit, zda se dlužník skutečně nachází v úpadku, či zda nezaplacení navrhovatelem tvrzených pohledávek má na straně dlužníka jiné důvody.

Podle insolvenčního soudu pro uvedené nedostatky nelze insolvenční návrh projednat (insolvenční navrhovatel neunesl břemeno tvrzení ohledně všech skutečností o úpadku dlužníka).

K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud vyšel z ustanovení § 3 odst. 1 až 3, § 97 odst. 1 a 3, § 103 odst. 1 a 2 a § 128 odst. 1 insolvenčního zákona. Na tomto základě především uvedl, že pokud jde o tvrzení skutečností rozhodných pro prohlášení úpadku, je třeba, aby z insolvenčního návrhu výslovně plynula existence alespoň dvou věřitelů se splatnými pohledávkami a domněnka platební neschopnosti či předlužení dlužníka.

S poukazem na tvrzení obsažená v insolvenčním návrhu pak přitakal závěru insolvenčního soudu, že insolvenční návrh neobsahuje všechny zákonem požadované náležitosti, neboť rozhodující skutečnosti osvědčující úpadek dlužníka jsou v něm uvedeny zcela nedostatečně. Insolvenční navrhovatel v insolvenčním návrhu označil pouze jedinou splatnou pohledávku za dlužníkem, jejímž věřitelem byl Dušan Pintye (dále též jen „D. P.“), jenž mu její část postoupil. Jiné osoby se splatnými pohledávkami vůči dlužníkovi navrhovatel neoznačil. Insolvenční návrh neobsahuje žádné údaje, které osvědčují úpadek dlužníka, v tomto případě absentuje zejména tvrzení, že dlužník má více věřitelů (nejméně dva), kteří vůči němu mají pohledávky (vůči nimž má peněžité závazky), jež jsou po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, a tyto závazky není schopen plnit.

Insolvenční navrhovatel podal proti usnesení odvolacího soudu „v plném rozsahu“ dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 239 odst. 3 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Co do „právní stránky věci“ nesouhlasí insolvenční navrhovatel se závěrem odvolacího soudu, že insolvenční návrh neobsahoval všechny zákonem požadované náležitosti. S poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2000, sp. zn. 31 Cdo 1302/2000 (jde o usnesení uveřejněné pod číslem 44/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), dovolatel uvádí, že dalším věřitelem se splatnou pohledávkou za dlužníkem může být i osoba, která část jediné pohledávky za dlužníkem nabyla od věřitele.

Dovolatel rovněž nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že chybí tvrzení, že dlužník má více věřitelů („zejména dva“ /správně má být nejméně dva/), kteří vůči němu mají pohledávky (vůči nimž

má peněžité závazky), když uvádí, že skutečnosti o tom, že jde nejméně o dva věřitele, vyplývají přímo z podaného insolvenčního návrhu, ve kterém též zmiňuje, jaké pohledávky vůči dlužníku mají.

Podle dovolatele nelze též souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že insolvenční návrh neobsahuje žádné údaje, které osvědčují úpadek dlužníka, že chybí zejména tvrzení, že dlužník má více věřitelů, kteří vůči němu mají pohledávky, jež jsou po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, kdy tyto závazky není schopen plnit.

K tomu dovolatel cituje ustanovení § 3 odst. 1 insolvenčního zákona, přičemž ke znaku úpadku uvedenému v § 3 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona uzavírá, že existence více (tj. nejméně dvou) věřitelů zde je. Současně odkazuje na závěry obsažené ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, Cjpn 19/98, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 52/1998“), dále na článek „Konkurz v aktuálních otázkách“, uveřejněný v časopise Právní rádce č. 1, ročníku 2006 a na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 175/98 (jde o usnesení z 9. prosince 1998), uveřejněné v časopise uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročníku 1999, pod číslem 43.

Také okolnosti dalšího zákonného znaku úpadku uvedeného v § 3 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona vyplývají z insolvenčního návrhu, když D. P. vykazuje pohledávku za dlužníkem od roku 2001 a dovolatel od roku 2009, což je evidentně více než 30 dnů po lhůtě splatnosti a jde o lehce spočitatelný údaj.

Ohledně zákonného znaku úpadku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona pak dovolatel odkazuje na bod XIV. R 52/1998, s tím, že tam Nejvyšší soud vyložil, že tvrzením způsobitelným vést k závěru, že dlužník po delší dobu není k úhradě svých splatných závazků schopen, je mimo jiné i tvrzení, že docházelo k dohodám o změně splácení závazků.

Na dlužníka se přenáší břemeno tvrzení a břemeno důkazní co do jeho schopnosti plnit své závazky, takže není na dovolateli, aby osvědčoval, zda dlužník není schopen plnit své závazky, ale je na dlužníku, aby dokázal, že je schopen plnit své závazky.

V tomto smyslu dovolatel odkazuje na to, že dlužník uzavíral s D. P. dohody o změně splácení svého závazku, neboť od června 2001 docházelo k těmto dohodám, jimiž byly několikrát posunovány termíny (posledním termínem byl 31. prosinec 2001).

Dlužník ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout nebo zamítnout. Konkrétně namítá, že dovolání neobsahuje žádný z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř. a dovolatel ani spolehlivě nevyličil okolnosti, ze kterých by bylo možné takový dovolací důvod zjistit. Výtky snášené dovolatelem na adresu napadeného rozhodnutí interpretuje dlužník jako ty, jež cílí na pochybení ve zjištění skutkového stavu věci v intencích dovolacího důvodu dle § 241a odst. 3 o. s. ř., jenž dovolatel nemá k dispozici u dovolání, jež je přípustné podle § 239 odst. 3 o. s. ř. Dovolací argumenty nevystihují podle dlužníka ani dovolací důvody dle § 241a odst. 2 o. s. ř. Shodně s napadeným rozhodnutím má i dlužník za to, že insolvenční návrh je neúplný, nesrozumitelný a neurčitý tak zásadním způsobem, že z něj není možné dovodit skutečnosti obligatorně vyžadované v ustanovení § 103 insolvenčního zákona.

Pro splnění obsahových požadavků na samotný návrh na zahájení insolvenčního řízení je v daném případě dle dlužníka klíčové spolehlivě a úplně vyličít okolnosti vzniku a existence tvrzené pohledávky za dlužníkem, což se nestalo.

Insolvenční návrhovatel argumentuje jakousi ústní smlouvou o směně, údajně uzavřenou mezi dlužníkem a D. P. Bližší obsahové vymezení této smlouvy a vzájemných práv účastníků však v

tvrzeních navrhovatele zcela chybí. Insolvenční navrhovatel pouze uvádí, že smlouva o směně byla „konkretizována“ dvěma písemnými smlouvami ze dne 27. června 2001. Tvrzená „konkretizace“ smlouvy o směně však podle insolvenčního navrhovatele spočívala v údajném závazku dlužníka zaplatit částku (specifikovanou v blíže neurčených fakturách) na bankovní účet D. P. (v poměru 75 %) a na účet nejmenované třetí osoby (v poměru 25 %), v případě, že D. P. nejprve zaplatí uvedené faktury vystavené společností Sloznaft, a. s. Bratislava. Insolvenční navrhovatel však podle dlužníka zcela opomněl uvést okolnost zásadně nezbytnou pro vznik tvrzené pohledávky; netvrdí totiž, že D. P. za dlužníka zaplatil jeho dluh (čímž by teprve tvrzená pohledávka mohla vzniknout). Insolvenční navrhovatel sice na jednom místě uvádí konkrétní data, kdy smlouvené faktury měly být uhrazeny, opomíjí však dodat, kdo na základě těchto faktur zaplatil. Z insolvenčního návrhu je přitom možné dovozovat, že faktury uhradil sám dlužník (a tak tomu i bylo).

Insolvenční navrhovatel tedy naprosto opomněl vylicít rozhodující okolnosti osvědčující existenci tvrzené pohledávky a tedy i případný úpadek dlužníka. I kdyby se veškerá tvrzení uvedená v insolvenčním návrhu ukázala jako odpovídající skutečnosti (což dlužník popírá), nebylo by možné z nich učinit závěr, že insolvenčnímu navrhovateli vznikla splatná pohledávka za dlužníkem. Vylicení právního důvodu vzniku pohledávky je neúplné a není z něj možné vyvodit cokoliv relevantního o okolnostech vzniku předmětné pohledávky. Dlužník se proto ztotožňuje se závěry odvolacího soudu.

Insolvenční navrhovatel navíc sám přiznává, že dlužník jím uplatňovanou pohledávku popírá a ta je již téměř 6 let předmětem sporného řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1. Dokládá tím, že v daném případě nejde o platební neschopnost dlužníka, nýbrž o jeho neochotu plnit pohledávku, kterou zcela neuznává a která tak zůstává mezi stranami sporná. Podání insolvenčního návrhu je tak v daném případě šikanózním výkonem práva, který je způsobitelný dlužníka významným způsobem poškodit.

Insolvenční navrhovatel kromě toho uplatňuje v dovolání (ve smyslu § 243a o. s. ř. nepřipustně) nová skutková tvrzení (o tom, že dlužník uzavíral s D. P. dohody o změně splacení závazku).

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 26. května 2011 (tj. naposledy ve znění zákona č. [73/2011](#) Sb.).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Dovolání je (bez dalšího) přípustné podle ustanovení § 239 odst. 3 části věty před středníkem o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2008, sen. zn. 29 NSČR 4/2008, uveřejněné pod číslem 25/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podmínku, aby šlo o potvrzující usnesení odvolacího soudu, ohledně kterého dovolací soud dospěje k závěru, že má po právní stránce zásadní význam, formulovanou od 1. července 2009 ve větě druhé označeného ustanovení poukazem na obdobné použití § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř., má Nejvyšší soud za obsoletní (srov. např. i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. července 2011, sen. zn. 29 NSČR 35/2009, uveřejněného pod číslem 151/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání je - posuzováno z obsahového hlediska, pro tento účel rozhodného - především kritikou správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem, jíž je vyhrazen dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. Z pohledu tohoto dovolacího důvodu (oproti dlužníkovu

mínění řádně uplatněného) se Nejvyšší soud zabýval věcí především. Při tomto zkoumání pak - ve shodě s přílehlavou námitkou dlužníka - nepřihlížel ke skutečnostem, které dovolatel nově uplatnil až v dovolání, pro dovolací řízení bezcenným vzhledem k ustanovení § 241a odst. 4 o. s. ř. Z týchž příčin je pro dovolací řízení právně bezcenný též obsah doplňujícího dovolatelského podání z 26. ledna 2012 (A-61).

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Z obsahu insolvenčního spisu je patrné, že insolvenční navrhovatel v insolvenčním návrhu nejprve (v článku I.) uvedl, že tvrzenou pohledávku vůči dlužníku nabyt smlouvou o postoupení části pohledávky z 22. srpna 2009 od D. P., v článku II. insolvenčního návrhu popsal výši pohledávky nabyté postoupením, včetně údaje o počátku prodlení a požadovaném příslušenství a v článku III. insolvenčního návrhu popsal tvrzené důvody vzniku celé pohledávky. V článku IV. insolvenčního návrhu uvedl insolvenční navrhovatel, že dlužník byl o postoupení (části) pohledávky vyrozuměn postupitelem dne 20. října 2009 a v článku V. insolvenčního návrhu shrnul s poukazem na existenci své pohledávky a pohledávky postupitelovy, že jsou splněny podmínky pro prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

Podle ustanovení § 3 insolvenčního zákona, dlužník je v úpadku, jestliže má a/ více věřitelů a b/ peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c/ tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“) [odstavec 1]. Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a/ zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b/ je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c/ není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d/ nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud (odstavec 2). Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat (odstavec 3). O hrozící úpadek jde tehdy, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník nebude schopen řádně a včas splnit podstatnou část svých peněžitých závazků (odstavec 4).

Dle ustanovení § 103 insolvenčního zákona insolvenční návrh musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení insolvenčního navrhovatele a označení dlužníka, kterého se týká, popřípadě označení jejich zástupců. Fyzická osoba musí být označena jménem, příjmením a bydlištěm (sídlem) a v případě, že jde o podnikatele, též identifikačním číslem. Právnická osoba musí být označena obchodní firmou nebo názvem, sídlem a identifikačním číslem. Je-li navrhovatelem stát, musí insolvenční návrh obsahovat označení příslušné organizační složky státu, která za stát před insolvenčním soudem vystupuje (odstavec 1). V insolvenčním návrhu musí být dále uvedeny rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, skutečnosti, ze kterých vyplývá oprávnění podat návrh, není-li insolvenčním navrhovatelem dlužník, označeny důkazy, kterých se insolvenční navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se jím insolvenční navrhovatel domáhá (odstavec 2).

Ustanovení § 105 insolvenčního zákona pak určuje, že podá-li insolvenční návrh věřitel, je povinen doložit, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, a k návrhu připojit její přihlášku.

Z ustanovení § 143 odst. 2 insolvenčního zákona dále vyplývá, že insolvenční návrh podaný věřitelem

insolvenční soud zamítne, jestliže nebylo osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníku splatnou pohledávku. Za další osobu se nepovažuje osoba, na kterou byla převedena některá z pohledávek insolvenčního navrhovatele proti dlužníku nebo její část v době 6 měsíců před podáním insolvenčního návrhu nebo po zahájení insolvenčního řízení.

Podle ustanovení § 128 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenční návrh, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, insolvenční soud odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; učiní tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán. Ustanovení § 43 o. s. ř. se nepoužije.

V posouzení náležitostí insolvenčního návrhu a okolností, za nichž lze odmítnout insolvenční návrh pro vady podle § 128 odst. 1 insolvenčního zákona, byla rozhodovací praxe soudů již sjednocena (ustálena) následovně:

1/ V usnesení ze dne 22. září 2011, sen. zn. 29 NSČR 23/2010, Nejvyšší soud uzavřel, že obsahové náležitosti insolvenčního návrhu vymezuje ustanovení § 103 insolvenčního zákona a byť jen přiměřená aplikace ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. je tudíž vyloučena.

2/ V usnesení ze dne 26. února 2009, sen. zn. 29 NSČR 7/2008, uveřejněném pod číslem 91/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vysvětlil, že povinnost vylíčit v insolvenčním návrhu rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, není splněna tím, že insolvenční navrhovatel ohledně těchto skutečností odkáže na listinný důkaz, který připojí k insolvenčnímu návrhu jako přílohu.

3/ Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2010, sen. zn. 29 NSČR 22/2009, uveřejněného pod číslem 26/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 26/2011“), se pak podává, že v insolvenčním návrhu musí být tvrzeny takové okolnosti, z nichž závěr o úpadku dlužníka nebo o hrozícím úpadku dlužníka logicky vzato vyplývá. Pouhé konstatování, že „dlužník je v úpadku“, nebo mu „úpadek hrozí“, případně, že dlužník „je insolventní“, nebo že „je v platební neschopnosti“, anebo že „je předlužen“, není ve smyslu ustanovení § 103 odst. 2 insolvenčního zákona uvedením okolností, které úpadek osvědčují.

4/ V usnesení ze dne 21. prosince 2011, sen. zn. 29 NSČR 14/2011, Nejvyšší soud dále uzavřel, že také věřitelský insolvenční návrh musí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 2 insolvenčního zákona obsahovat jako součást vylíčení okolností, které osvědčují úpadek dlužníka nejen konkrétní údaje o dalších věřitelích dlužníka, nýbrž i konkrétní údaje o pohledávkách takových věřitelů, včetně konkrétních údajů o splatnosti těchto pohledávek a to v míře, která v případě, že tato tvrzení budou shledána pravdivými, dovolí insolvenčnímu soudu uzavřít, že dlužník je v úpadku. Takový požadavek nesplňuje insolvenční návrh, v němž jsou sice konkrétně označeni další věřitelé dlužníka, avšak konkrétní údaje o těchto pohledávkách a o jejich splatnosti jsou nahrazovány obecným tvrzením, že dlužník má peněžité závazky, které jsou po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, respektive neplní své peněžité závazky po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti.

5/ Z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. března 2008, sen. zn. 1 VSPH 5/2008, uveřejněného pod číslem 11/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, pak plyne, že vady insolvenčního návrhu může insolvenční navrhovatel odstranit, jen dokud insolvenční soud nerozhodne o odmítnutí insolvenčního návrhu podle § 128 odst. 1 insolvenčního zákona a že k odstranění vad insolvenčního návrhu provedenému až v odvolacím řízení se nepřihlíží.

6/ Z R 26/2011 i z usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 14/2011 se též podává, že v případě úpadku ve formě dlužníkovy platební neschopnosti (§ 3 odst. 1 insolvenčního zákona) je požadavek, aby měl dlužník více věřitelů (§ 3 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona), splněn, má-li nejméně dva věřitele, z nichž každý má vůči němu pohledávku po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti (§ 3 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Tento požadavek insolvenčního zákona insolvenční navrhovatel splnil tím, že v insolvenčním návrhu označil jako věřitele s pohledávkou vůči dlužníku po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti sebe a D. P. Přihlédnout k pluralitě věřitelů, má-li každý z nich jen část původně jediné pohledávky (došlo-li k rozdělení pohledávky postoupením), přitom insolvenční zákon bez

dalšího zakazuje jen v případě popsaném v § 143 odst. 2 větě druhé insolvenčního zákona, o který v této věci nejde. Z tvrzení obsažených v insolvenčním návrhu je přitom patrné, že obsahují konkrétní údaje, podle kterých jsou skutkově konkretizované pohledávky D. P. a insolvenčního navrhovatele po lhůtě splatnosti po dobu delší 3 měsíců. V tomto směru jde (ve smyslu ustanovení § 103 odst. 2 insolvenčního zákona) o tvrzení, z nichž logicky vzato vyplývá naplnění znaku úpadku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a/ i b/ insolvenčního zákona a ve spojení s vyvratitelnou domněnkou obsaženou v § 3 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona též naplnění znaku úpadku dle § 3 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona.

Jinak řečeno, požadavek, aby měl dlužník více věřitelů, je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona splněn, má-li vůči dlužníku vedle insolvenčního navrhovatele pohledávku po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti i nejméně jeden další věřitel. Nejde-li o případ uvedený v § 143 odst. 2 větě druhé insolvenčního zákona, nebrání závěru, že insolvenční návrh obsahuje tvrzení, že dlužník má více věřitelů s pohledávkami po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti okolnost, že insolvenční navrhovatel a jeden další věřitel jsou každý majitelem části původně jediné pohledávky (k jejímuž rozdělení došlo postoupením části pohledávky).

Bez zřetele k tomu, zda dovolatelův insolvenční návrh je věcně opodstatněný (zda skutečně budou osvědčena v něm obsažená tvrzení), jej tudíž nelze označit za neprojednatelný, neboť obsahuje (ve smyslu ustanovení § 103 odst. 2 insolvenčního zákona) všechny náležitosti nezbytné k jeho věcnému projednání.

Právní posouzení věci odvolacím soudem tudíž v závěru, že byl důvod odmítnout insolvenční návrh dle § 128 odst. 1 insolvenčního zákona, správné není.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení a spolu s ním ze stejných důvodů i usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř.). Právní názor dovolacího soudu je pro soud prvního stupně (odvolací soud) závazný.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)